

Co se ti může stát, když se tomu nevyhneš

Martina Kašparová

V dnešní době mají milióny lidí na sociální stránce Facebook založený účet. Tím, že si člověk založí účet, se vystavuje velkému nebezpečí, kterému se můžete ale i nemusíte vyhnout. Není to jenom o Facebooku, ale i o ostatních sociálních sítích. Mně samotné se zatím nic nestalo, ale může se to přihodit komukoliv. A na to chci upozornit v této povídce.

Nedaleko od krásného městečka žije Martin se svými rodiči. Klára a Pavel Marksovi pracují pro firmu, která se stará o bezpečnost lidí, kteří jsou zneužíváni přes přihlášení na sociálních sítích. Martin chodil na střední průmyslovou školu, kde se naučil vyhýbat se takovým věcem, jako je zneužití osobních údajů. Každý den, když sedal k počítači, si dával pozor, aby se mu nepříhodovala taková situace jako jemu kamarádovi.

Jednoho dne, když skončila škola, šel domů spolu se svou přítelkyní, která od něj bydlí jen pár metrů. Bavili se o tom, jak by se dalo zabránit zneužití internetu proti lidem, kteří ani nevědí, o co se jedná. Jenže skoro každý muž či žena anebo děti vlastní doma počítač připojený k internetu. Toho nejvíce zneužívají lidé, kteří nemají práci nebo se chtějí někomu pomstít. Ale existují i jiné důvody, proč se takové věci dělají.

„Měli bychom vytvořit nějakou stránku, na které bychom mohli upozornit lidi, kteří tomu nerozumí“, napadlo Martina, když byli téměř u domu, kde bydlí.

„To je dobrý nápad. Kdyby se to lidé dozvěděli, možná by si uvědomili, co vlastně dělají, a tak by omezili činnost na internetu,“ řekla Lenka.

„Omezení činnosti na internetu není třeba. Největším problémem je to, že lidé o sobě zveřejňují všechny informace na internetu a ostatní toho hned zneužijí. Nejlepší by bylo, kdyby si lidé vytvářeli uživatele pod přezdívkou, jak to mám já na Facebooku.“

„Martis Šikula“, řekla Lenka a hned se zasmála, protože ta přezdívka nebyla až tak moc pravdivá.

„Jiná přezdívka mě nenapadla a taky jen málokdo ví, že jsem to já.“

„Včetně mě a několik tvých kamarádů.“

„To je pravda, ale zatím se mi nic nepříhodovalo.“ Martin se zastavil před bránou domu a zeptal se Lenky: „Nechceš dneska přespát u nás, když rodiče do zítřka nejsou doma?“

„Musela bych se zeptat rodičů. Ale stejně si myslím, že mi to schválí, když vědí, že spolu chodíme.“

„Ale chvíli jim to trvalo, než na to přišli.“

„Znáš přece moje rodiče. Než na něco přijdou, dojde ke konci světa.“

„K tomu, doufám, nedojde. Tak ahoj“, řekl Martin a pak políbil Lenku.

„Ahoj. Za hodinu jsem u tebe“, odpověděla Lenka po políbkou a pak šel každý domů.

Martin vešel do domu a hned šel k počítači, na kterém měl rozdělaný projekt, který by měl upozornit lidi na zneužití jejich osobních dat. Tato práce ho zajímala nejvíce, a proto ji také přednášel na škole. Jeho rodiče byli na něho pyšní, že vychovali takového syna, který pokračuje v jejich práci. On jediný z rodiny dostal nápad, jak zabránit viru dostat se do systému školy. Krom toho měl Martin spoustu koníčků. Jedním z nich byl basketbal na hřišti, které bylo postaveno poblíž domu, takže kdykoliv si mohl jít zahrát s kamarády. Když Martin otevřel prezentaci označenou jako „Napadení počítače virem“, tak nad tím chvíli seděl a přemýšlel, jak by tu prezentaci mohl vylepšit. Když zjistil, že nic dalšího ho nenapadá, tak zavřel to a přihlásil se na Facebook, kde měl spoustu nepřečtených zpráv. Během pár vteřin mu vyskočilo na liště okénko se zprávou: „Přijdi na hřiště, potřebuji s Tebou mluvit.“ Ta zpráva byla právě od jeho kamaráda, který se s případem, jako je zneužití osobních údajů, setkal. Stalo se mu to jednou, když si vytvořil webovou stránku, kde o sobě napsal veškeré informace. A to byla největší chyba, kterou udělal. Pár dní potom přišel k nim domů dopis, ve kterém stálo, že dluží skoro padesát tisíc jedné firmě, o které ani nevěděl, že existuje. Martin rychle odepsal Petrovi: „Už tam jdu.“ Jakmile dopsal zprávu, zavřel notebook a odešel z domu.

Martin během několika vteřin přišel na hřiště, kde na něj čekal Petr.

„Ahoj, co potřebuješ?“ zeptal se Martin, jakmile ho uviděl v rukou s balónem pro hraní basketu.

„Ahoj. Potřebuji, abys mi půjčil internet. Ten můj bohužel nefunguje.“

„A kvůli tomu jsi mě sem zavolał?“ Martin stoupl vedle Petra, který před něho nastavil balón. Oba se usmáli a pak Martin řekl: „Tak pojď.“ Oba šli ke košům a začali hrát.

Lenka si mezitím chystala učení na další den, jenže když otevřela peněženku, její tvář se ve vteřině změnila. Zjistila, že ztratila z peněženky občanku. Většina lidí začíná hned zmatkovat, ale ona byla v klidu. Vytáhla všechny věci z batohu a pak se jí ulevilo. Její občanka byla vespod batohu. Vzala občanku do rukou a vrátila ji zpátky do peněženky. Přitom přemýšlela o tom, jak se jí to mohlo stát. Napadala ji jediná věc. Někdo jí musel vlézt do batohu. „To jsou dneska lidi.“ Lenka položila peněženku a pak odešla z pokoje. Šla po schodech dolů za rodiči, kteří seděli v obýváku, kde navrhovali obytné domy, které by měly být postaveny do tří let hned za městem.

„Mami, tati, dneska budu spát u Martina“, řekla Lenka, když za nimi přišla do obýváku, kde to bylo k nepoznání.

„Dobrá, tak buď hodná a nic neproved“, odpověděla její máma a ona se na ni překvapivě podívala.

„Tak jo. Děkuji.“ Lenka odešla z obýváku a než šla za Martinem, vrátila se pro batoh, ve kterém měla učení.

Petr šel s Martinem k němu domů pro přenosný internet. Při cestě k bráně potkali Lenku, která neztrácí úsměv, když vidí Martina.

„Ahoj, Petře, co se ti zase pokazilo?“ zeptala se Lenka, jakmile přišla k oběma blíže.

„Ahoj. Ale, jen mi nefunguje internet a tak jsem poprosil Martina, aby mi půjčil svůj.“

„Ještě, že máme Martina.“

„A co jinak rodiče?“ zeptal se Martin.

„Vše je domluveno. Byli natolik zamyšlení, že se mě neptali ani na podrobnosti. Je to divný.“

„U tvých rodičů ano. Možná si konečně uvědomili, že už jsi dost velká na to, aby ses dokázala o sebe postarat“, řekl Martin při vstupu do domu. Všichni si vyzuli boty a pak šli za Martinem k němu do pokoje.

„Páni, máš to tu pěkný“, řekl Petr při vstupu do Martinova pokoje, který byl před týdnem renovován.

„Dík.“ Lenka položila své věci vedle Martinovy postele a Martin mezitím hledal v šuplíku přenosný internet. Petr sedl na židli a pohlédl na Martinův notebook, na kterém měl zobrazen tu samou prezentaci.

„A k čemu ho vlastně potřebuješ?“ zeptal se Martin. Petr byl natolik začtený do jeho prezentace, že vůbec Martina nevnímal. Martin na něj pohlédl a viděl, jak se zaměřil na jeho prezentaci. Šel k němu a poplácal ho po zádech se slovy: „Haló. Slyšel jsi mě?“ Petr se zmateně kolem sebe díval, dokud nezahlédl Martina přímo za ním.

„Co jsi řekl?“

„Ptal jsem se, k čemu ho potřebuješ?“

„Musím ti to říct?“

„Nemusíš“, odpověděl Martin a podal mu přenosný internet. Petr vstal a pomalu šel ke dveřím. Martin šel s ním a doprovodil ho až k hlavním dveřím.

„Zítra ti ho vrátím.“

„Tak jo. Ahoj.“

„Ahoj.“ Petr odešel a Martin se vrátil do pokoje za Lenkou, která stále přemýšlela nad tou občankou.

„Copak se děje?“ zeptal se Martin, když uviděl Lenku, jak sedí potichu na posteli. Sedl vedle ní a ona mu mezitím odpověděla: „Když jsem si doma chystala učení na zítřka, v peněžence jsem nenašla občanku. Našla jsem ji až na dně batohu. Mám takový tušení, že mně někdo prohledával batoh a hledal určitou věc.“

„Myslíš, že někdo chtěl tvou občanku?“

„Myslím, že ano. Ale proč? Nikomu jsem nikdy nic neudělala.“

„Motal se poslední dobou někdo kolem tebe?“

„Krom tebe, tak jen spolužáci a pár dalších kamarádů, se kterými se znám ze základky. Nevěřím, že by to mohl být někdo z nich. Někdo prostě musel být o velké přestávce u nás ve třídě a vlézt mi do batohu. Myslím, že do zítřka budu očekávat dopis, co se týče nějakých poplatků, jak se to stalo i Petrovi.“

„Tak rychle? To si nemyslím. To by musel dobře falšovat podpisy a vytvořit podobnou občanku jako máš ty, na to by přišli hodně rychle. Myslím, že nehledal občanku, ale něco důležitějšího“, řekl Martin a Lenka se k němu přitulila se slovy: „Asi máš pravdu. Ale i přesto se bojím, aby rodičům nepřišel krásný dopis od exekuce za nějaký dluh, o kterém ani nevíme.“

„Kdyby něco, všš, že ti má rodiče pomůžou.“

Je večer a Petr sedí doma v pokoji u počítače, na kterém měl spuštěný příkazový řádek spolu s několika dalšími programy. V jeden moment otevřel na ploše dokument, ve kterém měl veškeré údaje o Martinovi a Lence.

„Teď přijde čas odplaty.“ Petr se usmál a začal psát programovacím jazykem do příkazového řádku.

Proč Petr dělá takové věci, to nikdo neví.

Bylo brzy ráno a Martin s Lenkou ještě spali v posteli. Bohužel jejich spánek byl přerušen ranním zvoněním. Oba našťvaně vstali a Martin seběhl po schodech dolů ke dveřím, které otevřel. Martin byl překvapen, když za dveřmi stála policie.

„Jste Martin Marks?“

„Ano, jsem. Co chcete?“

„Je tu s vámi ještě Lenka Kleinmanová?“

„Ano, je. Co se děje?“

„Zavolejte jí sem. Musíme vás vzít k nám na stanici.“

„Nejdříve mi laskavě řekněte, co se děje?“

„Byl hlášen útok na sociální síť v jedné z největších firem. Podle IP adresy jste to byl vy a vaše společnosti. Máme příkaz vás zavést k nám na stanici a podrobit výslechu. Takže se běžte převléci a vezměte s sebou i vaši společnici.“

„Vydržte chvíli“, řekl Martin a šel za Lenkou zpátky do pokoje.

„Co se děje?“ zeptala se Lenka.

„Před domem na nás čeká pár policajtů. Musíme odsud zmizet a zjistit, co se stalo, protože si nepamatuji, že bychom podnikli nějaký útok na jednu z největších firem, která se zabývá tím, čím se zabýváme my dva s mými rodiči“, při těchto slovech se oba převlékli do normálního oblečení a Martin vzal do rukou mobil.

„Musím zavolat mámě, ať zjistí, co se tam u nich děje. Zatím zabal všechny věci a hlavně můj počítač, jinak to automaticky svedou na mě, protože jsem s rodiči už několikrát s tím experimentoval.“

„Jistě. Ale pak nás budou honit.“

„Vím, proto půjdeme na naše oblíbené místo, pokud už nejsou i tam.“ Martin rychle vytočil firemní číslo, kde se nakonec ozval záznamník.

„Ahoj mami, tady Martin. Co se to tam u vás děje? Najednou jsou u nás doma policajti. Chtějí na mě a Lenku svést útok na vaši síť. Prosím, udělej s tím něco. Čau.“ Martin schoval mobil do kapsy a s Lenkou rychle běželi na balkón, který byl v zadní části domu. Slezli po žebříku dolů a rychle běželi k řece, která byla necelý kilometr od nich. Před domem pořád stála policie a čekala na jejich příchod.

„Kde jsou tak dlouho?“

„Měli bychom jít dovnitř“, navrhnul jeden policista a druhý tomu přikývnul. Skupina policistů rychle vběhla do domu a začala ho prohledávat. Po pár minutách zjistili, že nikdo není doma.

„Museli utéci.“

„Vyhlaste po nich pátrání.“

„Ano, pane.“ Jeden z policistů běžel k autu a nechal vyhlásit po těch dvou pátrání.

Lenka s Martinem rychle přiběhli k řece, u které se na chvíli zastavili.

„Výborně. A teď jsme dva na útěku“, řekla udýchaně Lenka.

„Neměli jsme na výběr. Poslali by nás stejně do vězení.“

„A co teda hodláš dělat?“ Martin vytáhnul z batohu notebook s přenosným internetem, který patří jeho mámě.

„Někdo se musel přes noc „nabourat“ do mých složek a zjistit IP adresu mého počítače. Naštěstí mi máma půjčila svůj internet, takže se napojím na našeho zvědavého kamaráda, který chce na nás svést útok na sociální síť.“

„Napadá tě někdo, kdo by to mohl být?“

„Minimálně tucet lidí. Ale proč zrovna já? Mohli to svést na kohokoliv“, řekl Martin, když připojil internet k počítači.

„Někdo se ke mně dálkově v noci připojil a já nevím kdo. To se ale brzy změní, protože půjdu po zpáteční cestě.“

„Myslíš, že nás nenajdou?“ zeptala se Lenka při rozhlížení kolem sebe.

„Najdou, ale chvíli jim to potrvá“, odpověděl Martin. Hned potom se na chvíli zarazil a pak dodal: „Sakra.“ Lenka se okamžitě k němu otočila a zeptala se ho: „Cos udělal?“

„Tu největší blbost, kterou jsem kdy v životě udělal.“

„A to je...?“

„Že jsem nechal mámě na záznamníku vzkaz.“

Dva policisté přijeli autem k firmě, do které se někdo přes internet „naboural“. Zrovna v té samé firmě pracují i Martinovi rodiče. Před firmou na ně čekal Pavel, Martinův táta, který měl za úkol je trochu zdržet, než jeho žena zavolá zpátky Martinovi.

Klára, Martinova máma, stojí u okna s telefonem a snaží se spojit s Martinem. Bohužel se jí nakonec ozval záznamník.

„Martine, tady máma. Tvůj vzkaz jsem si poslechla teprve před chvílí. Bohužel mě i tátu od toho stáhli, protože jsme tví rodiče. Martine, musíš se schovat a přijít na to, kdo to byl. Určitě nás odposlouchávají, takže mi už nazpátky nevolej. Ozvi se, až najdeš toho, kdo to byl. Tvoje máma.“ Klára položila mobil a chvílku potom vešli do kanceláře policisté s Pavlem. Klára kývla hlavou na Pavla a ten už věděl, že vše stihla.

„Vy jste Klára Marksová?“

„Ano. Posadte se.“ Policisté sedli před ně a začali s výslechem. Už dopředu policisté tušili, že oba dva budou svého syna bránit. Ale i přesto od nich zjistili nějaké informace. Zjistili, že Martin s nimi tajně spolupracuje na projektu, který by měl pomoci jejich firmě. Jde o projekt, který má zabránit útokům přes internet. Proto po těchto slovech obvinili Martina hned z činu. A aby toho nebylo málo, vzali Pavla i Kláru s sebou na stanici. To znamenalo, že Martin na vše zůstal sám.

Je ráno a Martin s Lenkou celou noc spali u řeky. Oba byli velice rychle vzhůru, protože venku byla zima. Martin hlasitě zívnuv a pak sednul.

„Brr. To je zima“, řekl jako první a pak pohlédl na Lenku, která se právě protahovala. Martin hned na ní poznal, že jí je zima a tak svlékl bundu a oblékl ji Lence. Lenka jí chtěla odmítnout, ale nakonec ji Martin přemluvil a ona si ji nechala oblečenou. Martin pak vytáhnul počítač z batohu a zapnul ho. Oběma během chvílky „zakručelo“ v břiše, a tak se rozhodli, že budou muset jít někam koupit si jídlo. Problém byl v tom, že bylo po nich vyhlášeno pátrání. Martin zavřel počítač a vrátil ho zpátky do batohu. Pak oba vstali ze země a šli do nejbližšího obchodu. Při cestě přemýšleli o tom, co teď udělají. Napadla je spousta věcí, jenže všechny byly riskantní.

„Zkus na něco přijít, jinak budeme na útěku pořád. A v téhle zimě já po ránu nevydržím.“

„V této situaci jsem ještě nebyl. Ano, zajímám se o takové věci, ale abych je uměl vyřešit, tak to ne. Máma ani táta nám momentálně nepomohou.“ řekl našťavaně Martin, který šel pouze v tričku při čtrnácti stupních Celsia.

Pavel i Klára byli drženi na stanici, kde byli celou noc vyslýcháni. Oba už byli unavení, nevrli a chtěli jít domů.

„Co po nás chcete? Vše, co víme, jsme vám řekli“, řekla Klára, která měla nejvíce strach o Martina.

„Chceme jen vědět, kde se nachází váš syn se svou společnicí“, odpověděl jeden ze dvou strážníků, kteří byli v místnosti.

„Teď mě dobře poslouchejte, protože se nebudu opakovat. My nevíme, kde náš syn je. A i kdybychom to věděli, tak se to dozvíte jen přes moji mrtvolu“, řekla Klára a konečně se jí ulevilo. Ten nátlak, který na ni padal, byl nesnesitelný. Během chvílky přišel do místnosti policejní šéf, který hned řekl: „Pusťte je. Už tu jsou dost dlouho. A oni nic neudělali.“

„Konečně“, vyšlo z Kláry a hodně rychle vstala ze židle a s Pavlem opustili během chvílky policejní stanici.

Martin s Lenkou seděli na lavičce před obchodem, kde si před chvílí koupili jídlo na dva dny. Lenka doufá, že tak dlouho utíkat nebudou, ale Martin si myslí pravý opak. Proto znova vytáhl počítač a začal pátrat hlouběji. Lenka mezitím jedla a přemýšlela o někom, kdo by to mohl udělat.

„Přemýšlela jsem.“

„Jo, já taky. Na co jsi přišla?“

„Určitě to musí být někdo, kdo nás dva zná.“

„Těch je hodně“, řekl Martin a otočil se na Lenku.

„Tím nemyslím jen ty, kteří znají jenom mě nebo tebe. Myslím jen ty, kteří znají jen nás dva dohromady.“

„Asi vím, kam tím míříš. Ale stejně je jich hodně.“

„Ten okruh můžeme zmenšit. Stačí vědět, kde hledat“, řekla Lenka a s Martinem se usmáli.

„Naše třída“, řekli oba dva a Martin rychle na počítači našel seznam žáků v jejich třídě. Holky vyškrtli rovnou, protože věděli, že ani jedna z nich není schopna něco takového udělat. Teď jim zbylo devatenáct kluků. Z nich vyřadili rovnou deset, takže jim zbývalo devět možných kandidátů.

„Máme jich devět. Takže který z nich to je?“ zeptala se Lenka a pohlédla na Martina, který měl zavřené oči. Hned na něm poznala, že je něco v nepořádku.

„Co je?“ Martin zavrtěl hlavou, protože nemohl věřit, že by to byl zrovna on.

„Martine, co se děje?“

„To nemůže být pravda.“

„Jestli se ještě jednou budu muset zeptat, co se děje, tak počítej s tím, že...“

„Jediný, kdo to může být, je Petr“, odpověděl Martin a Lenka automaticky otevřela ústa. Nemohla tomu věřit stejně jako Martin, jenže všechny věci zapadají. Jediný on chodíval ve škole za nimi a prosil je o pomoc, když si nevěděl s něčím rady. Taky on jediný mohl vědět, kde má Lenka v batohu občanku. A k tomu mu před včerejškem půjčil Martin vlastní internet.

„Všechny věci do sebe zapadají“, řekl Martin, zavřel počítač a vrátil ho do batohu.

„Ale Petra už známe od základní školy.“

„No právě. On jediný mohl mít přístup ke mně. Půjčil jsem mu internet, který byl registrován na mě. Odtamtud mohl v pohodě najít všechny informace o mě. U tebe stačila jen občanka. Je to jednoduché. A já vůl jsem mu věřil.“

„Ale to nám stejně nepomůže. Ano, může to být on, jenže jak to chceš dokázat u policie a v té firmě?“ zeptala se Lenka a Martin vstal z lavičky. Nevěděl, jak se má v takové situaci zachovat. Je to jejich nejlepší kamarád a on by to od někoho, jako je on, nečekal. V jednu chvíli zavanul vítr a Martinovi naskočila na ruku husí kůže.

„Vrátím ti tu bundu. Vždyť mi tu mrzneš.“

„To nemusíš. Jen si ji nech na sobě“, řekl Martin a vzal si batoh.

„Kam jdeš?“ zeptala se Lenka a rychle vstala z lavičky.

„Já nevím. Budu muset jít za Petrem, ať mi to vysvětlí“, odpověděl Martin a Lenka ho rychle doběhla se slovy: „Jdu s tebou.“ Martin se zastavil a obrátil se k Lence, která za každou cenu chtěla jít s ním. Ten ale byl proti, protože nechtěl, aby chytli i ji, jestli k tomu dojde. Lenka i přesto odmítla a šla s Martinem k Petrovi.

Klára s Pavlem přijeli domů, kde to bylo tajně hlídáno. Oba dva o tom věděli, ale i přesto hodně rychle vešli do domu a šli k počítači. Pavel šel ke své skříni, ze které vytáhl zabezpečený notebook, a Klára mezitím šla ke svému počítači, na kterém se snažila nalézt Martinovu pozici přes internet, který mu půjčila.

„Neměla bys ho hledat přes počítač. Víš, že nás mohou sledovat.“

„To vím, ale bojím se o něj. Nechci, aby se mu něco stalo“, řekla Klára s pohledem na Pavla, který za ní přišel a položil ruce na její ramena.

„Bude v pořádku, věř mi.“ Klára na něj pohlédla a souhlasně kývla hlavou.

Martin s Lenkou byli téměř u Petrova domu, a tak rychle vymýšleli plán, který by ho měl usvědčit. Jenže Martin chtěl jít za ním sám, ale Lenka byla proti. Za každou cenu chtěla jít s ním. Martin si před ní stoupl a oba se zastavili několik metrů od Petrova domu.

„Leni, musím to udělat sám. Nechci, aby se ti něco stalo.“

„Martine, chodíme spolu už od sedmé třídy a za tu dobu jsem tě nenechala samotného. V tom chci pokračovat dál.“ Martin objal Lenku kolem hrudníku a pak jí tiše pošeptal do ucha: „Neboj se. Nic se mně i tobě nestane. Ale teď pojď, mám ještě lepší plán.“ Oba se na sebe usmáli a pak se rozeběhli směrem k hřišti.

Jakmile tam oba přiběhli, Martin sundal ze zad batoh a rozepnul ho. Lenka nad ním stála a sledovala ho. Vůbec nevěděla, co má v plánu, až do té doby, než Martin vytáhl diktafon.

„Plán je takový. Napíšu mu SMSku, ať přijde sem. Pak ti dám svůj mobil s připravenou SMSkou pro mámu. Až ti dám znamení, pošleš SMSku a zůstaneš tam, kde budeš, než přijdou rodiče.“

„Počkat. To mi chceš říci, že já se budu schovávat někde ve křoví, zatímco ty budeš mluvit s Petrem?“

„Jo.“

Petr s jeho kamarádem seděli doma u počítače, na kterém používali Martinův internet. Když chtěli provést další útok na síť, Petrovi zazvonil mobil. Vytáhnul ho z kapsy a přečetl si zprávu, ve které stálo: „Přijď na hřiště.“ Petr pohlédl na kamaráda a řekl: „Pojď se mnou na hřiště.“ Kamarád kývnul hlavou a oba vstali od počítače a odešli z pokoje.

Po chvíli Petr přišel na hřiště, kde nikdo nebyl. Ale pár vteřin po jeho příchodu se za Petrem objevil Martin.

„Proč?“ zeptal se hnedka Martin. Petr se otočil směrem k němu a pak se usmál.

„Proč? Odpověď je snadná.“ Petr se na chvíli zarazil a pohlédl do stran.

„Kde máš Lenku?“

„Proč se ptáš? Ta tu nemusí být.“

„Škoda, protože jsem to udělal kvůli ní.“ Lenka byla schovaná pár metrů od nich. Když uslyšela Petra, byla okamžitě zmatená a nevěděla, co si o tom má myslet. Petr byl její nejlepší kamarád od základní školy a nikdy by nepomyslela na to, že by udělal něco takového.

„Takže mi tu chceš říci, že jsi to všechno udělal jen kvůli Lence?“ zeptal se našťvaný Martin, který za zády držel diktafon, o kterém Petr nevěděl. Když Petr řekl vše, co Martin chtěl vědět, dal znamení Lence, která okamžitě reagovala a chtěla poslat SMSku Martinově mámě, jenže se jí smazala. Martin při znamení omylem pustil diktafon na zem a Petr si toho všimnul. Martin se pro něj rychle sehnul a vzal ho ze země.

„Takže to byla bouda?“

„Proč si myslíš, že jsem tě sem zavolaal? Jenom ze srandy?“

„Srabe“, řekl mu Petr a pokynul prstem na kamaráda, který se schovával stejně jako Lenka. Martin pohlédl za sebe a uviděl ho.

„A prý, kdo je srab.“

„Víš, nemuselo by to být, kdyby ses mezi mě a Lenku nepletl.“

„Mezi tebe a Lenku? Petře, já už s ní chodím od sedmé třídy.“

„Jo, protože jsi byl první.“

„První? Petře, ty jsi byl naším nejlepším kamarádem. Oba jsme ti věřili a ty jsi nás takhle podrazil. Ty půjdeš místo nás do vězení. Ne já a Lenka, ale ty. A ta nahrávka tě usvědčí.“ Petr se našťval a se svým kamarádem šel blíž k Martinovi, který schoval diktafon do ponožky. Lenka mezitím rychle dopsala SMSku a pak hledala v seznamu čísel Martinovu mámu. Stačila jen chvílka a uslyšela zvuk jako by někdo spadl na zem. Lenka pohlédla před sebe a uviděla Martina, který leží na zemi. Petr a jeho kamarád byli na Martina moc silní, a tak Lenka rychle poslala SMSku a vyběhla z křoví.

„Petře! Přestaň!“ Lenka chtěla pomoci Martinovi, jenže Petřův kamarád ji zastavil a sevřel ji v rukách.

„Pusť mě!“ zařvala Lenka a snažila se vymanit ze sevření toho kluka. Jenže on si ji otočil směrem k sobě a pak ji lisknul po tváři.

Klára seděla u počítače a po chvílce pátrání po Martinovi jí přišla SMSka. Rychle vzala do rukou mobil a podívala se na displej, kde četla: „Přišla vám SMSka od Martina.“ Klára ji rychle otevřela a přečetla. Po přečtení zprávy položila mobil na stůl a rychle vyběhla z pokoje. Pavel nechápavě na ni pohlédl a pak se rychle za ní rozběhnul.

„Kláro, co se děje?“ zeptal se, když Klára běžela ke dveřím.

„Psal Martin. Je na hřišti“, odpověděla Klára a vyběhla z baráku. Pavel rychle za ní zavřel dveře a doběhnul ji. Oba pak spolu běželi na hřiště. Před jejich domem stála hlídka, která je zahlédla, a tak nastartovali auto a nenápadně jeli za nimi.

Lenka se bránila klukovi, jak nejlépe mohla, jenže byl na ni příliš silný. K tomu musela sledovat, jak Petr mlátí Martina, který ležel na zemi na boku v bezvědomí.

„Přestaň, Petře! Chceš ho zabít?“ Petr pohlédl na Lenku a odpověděl: „Kdyby sis tehdy vybrala mě a ne jeho, možná by se to nestalo.“

„Ještě, že jsem to neudělala, protože teď vím, jaký jsi. Rozmazlený kluk, který nedokáže přijmout prohru a tak se musí hned pomstít. Mohl jsi to udělat jiným způsobem, ale tím, že jsi na nás poslal policii, tak to jsi přehnal.“

„Vážně? Doufal jsem, že vás oba chytanou, ale zmýlil jsem se“, odpověděl Petr a pak z dálky zaslechl ženský hlas.

„Martine!“ Klára z dálky při běhu zařvala, když viděla Martina, jak leží na zemi a nehýbe se. Petr pokynul hlavou na kamaráda, který šťouchnul do Lenky, a pak se oba dali na útěk.

„Pavle, chytni je!“

„Jo.“ Pavel rychle běžel za oběma chlapci a Klára rychle dřepla před Martina a začala na něj mluvit, jenže on neodpovídal. Lenka se k ní připlazila a spolu s ní se snažily probudit Martina. Mezitím Pavel doběhnul oba dva mládence a srazil je k zemi.

„Kampak, pánové?“ Pavel pohlédl za sebe a uviděl Kláru, která začala brečet.

„Martine, tady máma. Prosím, prober se.“ Klára s Lenkou klečely kolem Martina, který se stále neprobouzel. Trvalo jen pár vteřin a na místě se objevila policie, která okamžitě za nimi běžela.

„Zavolejte rychle sanitku! Rychle!“ Jeden ze dvou policistů se zastavil a rychle vytáhnul vyslačku a zavolaal pohotovost. Klára nevěděla, co v takové situaci dělat, a tak stále klečela u Martina a hladila ho po vlasech. Jakmile druhý policista zatknul oba dva kluky, Pavel rychle přiběhnul ke Kláře a svlékl ze sebe mikinu a přikryl Martina.

„Prosím, řekni mi, že bude v pořádku.“

„Určitě bude“, odpověděl Pavel. Po chvílce čekání přijela na místo sanitka a doktoři se hned ujali Martina. Pavel s Klárou a Lenkou stáli bokem a sledovali Martina, který na tom byl hůře, než to vypadalo. Meztím Petra a jeho kamaráda zavedli k autu, kde jej nechali pod dohledem. Jakmile doktoři skončili, všichni šli k sanitce a jeli do nemocnice. Pavel nejel, protože musel domů pro věci.

O několik hodin později

Pavel s Klárou seděl na chodbě na lavičce a vzájemně se utěšovali. Klára stále brečela a Pavel nevěděl, jak jí má pomoci, když jejich syn leží na operačním sále s těžkým poraněním břicha. Po několika málo vteřinách za nimi přišel doktor, který se tvářil poněkud divně. Klára tušila, že je něco v nepořádku, a tak vstala z lavičky a hned se ho zeptala: „Co se stalo? Jak je na tom Martin?“ Doktor v momentě změnil tvář a usmál se na oba dva.

„Váš syn bude v pořádku. Měl štěstí. Kdyby přijeli o pět minut později, mohl by přijít o slezinu.“

„Pane bože“, řekl na to Pavel.

„A můžeme jít za ním?“ zeptala se Klára.

„V tom je problém. Nevíme, kdy se probudí. Můžou to být minuty nebo hodiny. Ale je tu i možnost, že se probudí až po několika dnech.“ Klára se otočila k Pavlovi, který ji přivinul ke svému tělu.

„Je tu něco, co bychom ohledně tohoto incidentu měli vědět?“ zeptal se doktor. Pavel, i když nerad, pohlédl na Kláru, která kývla hlavou.

„Martin je vlastně náš druhý syn. První syn se narodil dva roky před Martinem, jenže dva měsíce po jeho narození zemřel kvůli podobnému incidentu. Od té doby jsme se připojili k firmě, která se zabývá ochranou lidí před takovými útoky jako přes internet nebo podobných záležitostí. Martin se později k nám připojil a dosud nám ve všem pomáhal. Udělal to proto, že jsme potřebovali znát názor mladší generace. Díky Martinovi jsme zjistili, kde jsou největší mezery a ty se právě snažíme zalepit. Nikdy bychom nepomysleli, že zrovna někdo půjde po našem synovi.“

„To je mi líto. Zatím se na syna můžete dívat přes sklo. Později vás tam pustím.“

„Děkuji.“ Doktor musel už jít, a tak Pavla s Klárou nechal o samotě na chodbě. O několik minut později do nemocnice přišla Lenka, která podala trestné oznámení na Petra a jeho společníka, kteří nakonec byli usvědčeni a odsouzeni.

„Jak je na tom Martin?“

„Prý bude v pořádku, jenže neví, kdy se probudí“, odpověděl Pavel. Lenka nevěděla, co si o tom má myslet, a tak šla bokem. Klára pohlédla na Pavla a pak šla za Lenkou, která začala brát veškerou vinu na sebe. V tom jí naštěstí odradila Klára, která ji ujistila, že to nebyla její vina. Hned potom přešli na jinou chodbu, která vedla k JIPce, kde ležel Martin. Všichni tři stáli u okna a dívali se na něj.

Každý den, každou noc, každou hodinu byl někdo u Martina pro případ, že by se probudil. Byl čtvrtý den ráno po incidentu a u Martina v křesle spala Klára. Ten den byl pro všechny nejlepší na světě. Martin se po čtyřech dnech pomalu probouzel. Pohlédl na jednu stranu a pak na druhou, kde uviděl mámu.

„Mami“, řekl tiše Martin, ale máma ho neslyšela. Chtěl sednout, ale zasyčel při tom. Chytnul se za břicho a pak rukou dosáhnul na mámu. Klára se okamžitě probudila a její první slova byla: „Martine.“ Když viděla Martina, jak sedí na posteli, hned vstala z křesla a sedla na postel. Martin ji objal a pošeptal jí do ucha: „Rád tě vidím.“ Netrvalo to moc dlouho a u dveří byl Pavel i Lenka, kteří, když zahlédli Martina, byli šťastní. Oba dva vešli dovnitř a Klára radostně pohlédla na Pavla. Lenka sedla na postel z druhé strany a Martin si ji přivinul k tělu.

„Nikomu tě nedám“, řekl Martin a políbil ji.

„Já taky ne.“

„Máš ještě moji bundu?“

„Máš ji tady ve skříni.“

„Dones ji, prosím, sem.“ Klára meztím zdvihla Martinovi část postele, aby se mohl opřít. Když Lenka přinesla Martinovi jeho bundu, položil si ji na klín a z tajné kapsičky vytáhl krabičku, kterou pak podal Lence.

„Chtěl jsem ti ji dát už dříve, ale neměl jsem čas.“ Lenka otevřela krabičku, ve které byl řetízek. Martin ho vytáhnul a pověsil jí ho kolem krku. Klára s Pavlem šťastně stáli vedle nich a přemýšleli o tom, co teď bude dál. Martina už něco napadlo, jenže to nemůže udělat, dokud ho nepustí z nemocnice.

O tři týdny později

Martin byl před včerejškem propuštěn z nemocnice a dnes představí v hlavním sále jedné z budov projekt, na kterém pracoval po dobu, kterou trávil v nemocnici. Spolu s Lenkou stáli u dveří, odkud sledovali místnost, která byla přeplněná.

„Ti všichni jsou vám k dispozici, takže máte času, kolik budete oba chtít“, řekl organizátor. Martin opřený o berle kývnul hlavou a spolu s Lenkou vešli do místnosti. Pavel s Klárou stáli bokem a oba je sledovali. Byli pyšní, že vychovali takového syna, kterého si přáli. Martin měl v počítači připravenou prezentaci, která se jmenovala: „Co se ti může stát, když se tomu nevyhneš.“ V té prezentaci měl popsanou celou příhodu, která se mu s Lenkou stala. Oba dva začali mluvit o tom, jak by si lidé měli dávat pozor, komu co říkají a kde co zveřejňují. Každý člověk se do takové situace může dostat i přesto, že nehnul ani prstem. Všichni přítomní lidé v místnosti si psali poznámky a díky Martinovi přišli na to, kde se stává největší chyba. Proto se rozhodli, že budou muset vynalézt bezpečnější systém, který zabrání jakémukoliv proniknutí zvnějšku. Na konci Martinovy prezentace začali všichni oběma tleskat. Oba byli rádi, že mohou ostatním pomoci, a to z vlastních zkušeností.

Názor autora

Nikdy se mi zatím taková věc nestala a doufám, že se ani nestane. Jenže v dnešní době existuje spousta lidí, kteří zvládnou pomocí počítače dostat se i na vládní stránky. Já osobně mám založené webové stránky, ale dávám si pozor, abych nikde o sobě nezveřejňovala důležité informace, jako je například rodné číslo. Stačí jen něco více o sobě zveřejnit na internetu a jednou v budoucnu vás může někdo nebo něco překvapit.

Touto povídkou jsem chtěla říci, že i zkušený člověk může dopadnout jako Martin a Lenka. Ne že skočí v nemocnici, ale mohou se jim stát podobné věci. Lidé, kteří už podobné útoky zažili, vědí, o co se jedná a podle mě si dávají už větší pozor.

Malá rady pro ty, co tyto řádky budou číst

Lidé by si měli dávat pozor, komu co říkají, protože i váš nejlepší kamarád může jít proti vám. Poznat to hned nemusíte, ale později vám možná bude podezřelé, že se někdo kolem vás může motat a něco vyžadovat. Stačí jen, abyste někomu půjčili internet, a ten druhý hned může zjistit veškeré informace o vás, protože jste na tom Internetu zaregistrován.

Autor: Martina Kašparová

Škola: VOŠ a SPŠ Šumperk, 787 01

